

עין משפט גר מצוה

ע א מ"י פ"ו מלכות
מכירה הל' יב ועין
בסוגות ופגמדי ששה סוג
עפ"י פת טוש"ע ח"מ ס"י
סו ע"ק כג:
ע א מ"י פ"ו מלכות
וכיה ומתנה הלכה כ'
ועין בסוגות ופגמדי ששה
סוגות ופגמדי ששה סוג
עפ"י פת טוש"ע ח"מ ס"י
סו ע"ק כג:
ע א מ"י פ"ו מלכות
וכיה ומתנה הלכה כ'
ועין בסוגות ופגמדי ששה
סוגות ופגמדי ששה סוג
עפ"י פת טוש"ע ח"מ ס"י
סו ע"ק כג:

רבינו גרשום

הלכן לא קשיין אהרין:
לתפלתו של כהן גדול.
חזקתו הוהא וימא
בירדע שכל השנה מחובבת
בירדע לבקש דרביי שצ"ח
גבושה ואי קריי צרתי
לבקש דרביי שם בשומה
אמר רבא
אמר רב נחמן מתנה שכיב
סור מדרבנן היא. דקניא
באורייתא וכל מתנה דאשכחן
באורייתא בבריא מיירי, ומה
שיכול ליתן למי שאינו
דמיא בבריא רבנן תקינו
להו למיעבד כל דעוניה
דאי לא מצו למיעבד שטא
טורוף דעתו עליו מחמת
צער. אינא דאמרי להי
לא בעי לא קנין ולא
כתובה ולא משיכה ולא
דמורבנן בעלמא דירמנן
דמורבנן דמית בשבת ולא
משיכה וקנין ולא
משיכה ולא משיכה וקנין
דעתו ושיבט ולא חזקת
להי תקינו דבאמריה סני:
ומי אמר רב נחמן כהי.
דמורבנן הוהא מתנה שכיב
סור: והאמר רב נחמן אפי'
דאמר שמואל המוכר שטא
חוב לחבירו וחזר לאחור
אמר רבא: לבעל חובנו
נחמן דמורבנן הוהא: מדר
שמואל שטא חובנו. לטור
חוב במתנה שכיב סור
לשום אדם שאין יורש
יכול למחול דמתנה אלימא
מכבר: אי אמרת בשמואל
[דאורייתא] משום הכי.
אלימא מתנה מכבר: אלא
אי אמרת מדרבנן. אמאי
אלימא מתנה מכבר. ש"מ
דאורייתא וקשיא דרב
נחמן ארביי נחמן. ומשני
לעולם אימא לך דרבנן
הוא אורייתא ומשום
הכי צונו יכול למחול
דעשאהו רבנן ואלמנה
רבנן [מכביר] [מתנת]
כמדרבייתא משום גזירה
שטא טורוף דעתו עליו:
לא אמר כלום. דאין זה
זכית מתנה דאמר לקמן
ישור וזכית ויחזיק וקנה
כולן לשון מתנה הם. אבל
הכי אמר רבא דאמר יורש
פירותיו לא עד שיאמר תנו
בית זה לפלוני וידור בו.
והאי דאמר יורש ויבאל
לאו דוקא הוא דאמר
דאמר תנו לחור קנה קאמר
אלא אנב דאמר ברישא
יורש ויבאל קנה. סיפא
נמי יורש ויבאל: למימרא
דקאמר רב נחמן. דאמר
יורש ויבאל אין לשון קנה
מתנה היא משום דבלתא
לקנה קנה הוא [דאמא]
בבריא איתיה בשכיב סור.
דבריא אמר תנו היינו
לשון מתנה [היינו] הי'
שכיב סור אמר אבל
ביתא דור לא חיי לשון
מתנה וליהיה נמי בשכיב
סור: והאמר רב נחמן

קמז:

לַתְּפִלָּתוֹ שֶׁל כַּהֵן גָּדוֹל. שיתפלל שאם חמה לא תהיה חמה יוטר מדלי ואם קיררא לא תהיה קיררא יוטר מדלי: **המוכר שטא חוב לחבירו וחזר ומחלו מוחלו בו.** פ"י רבינו שמואל דלמאן דדאין דינא דגרמי הוה מוחל כ"רץ להחזיר ללוקח מה שנתן לו ואור"י א"ץ להחזיר אלא מעות שנתנו בו הלוקחות ולא כל השטר ורש"י לדבר מדאמר בפרק החובל (ב"ק פט: וס) אלא הא דמציא וכן היא שחזלה בצעלה לא הפסידה כתובתה ואמאי לא הפסידה תזבין לה לכמותה בצעלה בטובת הנאה דהאי חזלה דאי מתנה לה (א) גבי צעל ליכא קפידא ומוקי לה כרבי מאיר ומשמע דוקא גבי צעל יכולה למכור אבל לגבי אחריתי לא מוכל למכור כי האי גוונא פ"י מתחלה בצעלה והיאך מתחלה לרבי מאיר דלית ליה בהגזל קמא (שם ק). דינא דגרמי ע"כ נראה אפי' למאן דלית ליה דינא דגרמי היינו דוקא לענין שיש לה לשלם מה שנתנו בה הלוקחות ולא כל דמי הכמותה שהפסידתם (א) והא דלמך בהגזל קמא (שם דף נס:) מאן דדאין דינא דגרמי מגבי שטרא מעליא גבי שורף שטרותיו שחזרו בו צפ' הכותב (מכובות דף פו.) על קן מלתא דשמואל (א) **לאו דוקא נקט שטרא מעליא שהרי הלוקחין אלא משום דנקט לעיל התם ייראה בעלמא קלא מייך נקט בטר הכי שטרא מעליא ועוד ראיא מרב נחמן דלית ליה בהגזל בתרא (ב"ק קטו):** דינא דגרמי גבי ההוא גברא דלחזיו אכריא דחזריה אתא לקמיה דרב נחמן קיימיה כו' ואילו בפרק הכותב (מכובות פס: וס פו. ד"ה מיהל) אמר קרימיה דרב נחמן וצינתה לכמותה בטובת הנאה ואיגראש ושכיבא אמו לקוחות וקאצעי לה לצרתה כו' אמר רב נחמן מאן לימא לה דמחיל ולימחלה לכמותה לגבי אבוא והדר חירתה מיניה והא מריחא לרב נחמן והא גופיה דלית ליה בהגזל בתרא דינא דגרמי ואם כן כריכה להחזיר לו כל הדמים ומה תריחא בזה אלא שמע מינה שתרמא בזה שלא היטה לריכה להחזיר להם אלא מה שנתנו בה (א) ואם תאמר מכל מקום הפסידתם הרבה שהרי גרשה היטה והיה להם ללקוחות או לגבות כתובתה מן הגרשה ואומר רבי דשמא קטנה היטה ולא היו יכולים או לגבות ממנה כלום ומכל מקום מחילתה מחילה כיון שהגיעה לפעוטות כדאמר בהנזקין (גיטין דף נט.) דמתנתה מתנה עול קשה לי רב נחמן איך השיאה עכ"ל למחול כתובת אמן והא אמר בפרק לא יחפור (לעיל כג: וס) דגרמא בנזקין אסור פ"י אט"ג דשטור הוא איסורא מיהא איכא וכל שכן למאן דדאין דינא דגרמי כמו רב נחמן דאיכא איסור יוטר כשמורה לה למחול דלפניו גרמא בנזקין שפטור לגמרי אסור וכ"ש דינא דגרמי שיש מחייבין שאסור ואומר ר"י דכיון שהיה לה הפסד לדבר שרי וגם שלא היו מפסידין כלל בדבר שמחזרת להם מה שנתנו בה ועוד ראיא מדאמר בפרק שני דקדושין (דף מ: וס) התקדשי לי בשטר חובי או שהיה לו מלוה ציד אחרים (א) (וקדשה) עלייהו רבי מאיר אומר מקודשת ומכרים אומרים אינה מקודשת ומסקנא דמילתא דפלוגי בדשמואל דאמר שמואל המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול מאן דאמר אינה מקודשת אית ליה דשמואל דלא סמכה דעתה כי שמה ימחול ואם כ"רץ להחזיר כל הדמים להא ימחול ושפיר סמכה דעתה ועוד דקאמר התם בטר הכי דסמכה דעתה דלא שציק נפשה ויהיב לאחרייה הוה ליה למימר שיתחייב לשלם הכל אם ימחול ומיהו י"ש ולכן לא סמכה דעתה בכך יוטר (א) ועוד ראיא ממנה דאמר בפרק קמא דבבא מצינא (דף קי: וס) גבי מלא שובר בזמן שהאשה מודה יחזיר לבעל וליחוש שמה כתבה ליתן צניסן ולא נתנה אלא עד תשרי ואולא וזנתה לכמותה בטובת הנאה מניסן עד תשרי ומפיק ליה לשובר דכמיז צניסן ואמי למיטרף לקוחות שלא כדין ואמר רבא שמע מינה אימא לדשמואל דאמר שמואל המוכר שטר חוב לחבירו כו' פ"י ואם כן לא טריף שלא כדין שהרי יכולה היא למחול לבעלה (א) ותימה למאן דדאין דינא דגרמי איך (א) יטרף שלא כדין והלא אם מתחול לבעלה יחזרו עליה הלוקחות ויגבו ממנה הכל על כן נראה שאין לריכה להחזיר להם אלא מה שנתנו בה ומיהו קשה לי מ"מ יטרף לקוחות שלא כדין שהרי יחזרו עליה ממנה שנתנו בה לכל הפחות ואומר ר"י דבדבר מועט כזה אין לחוש דאין כאן טריפה שלא כדין ועוד הוה קשיא לי דהא הוה מצי התם למיפך מגרשה שמתנה ליתן צניסן ולא נתנה עד תשרי ואולא וזנתה לכמותה דמניסן ועד תשרי ומפיק ליה לשובר דכמיז צניסן ואמי למיטרף לקוחות שלא כדין וכיון שהיא גרשה א"כ מוכרת כמותה דמניסן קיריס ואם כן הפסידה הרבה ללקוחות וטורף צעלה שלא כדין שהרי לא תוכל למחול מה שהפסידתם (א) ואי הוה מוקי לה להיא ברייתא כמאן דלא דאין דינא דגרמי הוה אמי שפיר איך לא היינו יכולים עוד להביא ממנה ראיא מיהו לפי מה שפ"י ר"י צפ"ק דבבא מצינא דגרשה ליכא למיחש הכי (א) הוה א"ש וכן הוה עיקר כמו שפ"י שם דלא הוה מצי למיפך מגרשה וא"ת מאי היא דקאמר צפ"ק דבבא מצינא (דף כג.) ש"מ איתא להא דשמואל דאמר המוכר שטר חוב כו' יחוש דלמא כתבה ליתן צניסן ולא נתנה עד תשרי והלכה והכינסתה לבעלה שאז אינה יכולה למחול דידו כידה כדאמר בהכותב (מכובות פס:) וז"ל דמייירי שידעין שאין לה בעל: **א"ר אינה בש"א תורה בו.** מה שפירש רבינו יעקב שאין להוכיח מכאן דמכר שטר חוב (א) חל מן המורה פירשנו לעיל בפרק המוכר את הספינה (דף עו: ד"ה קי): **שכיב סור שטא חוב לחבירו וחזר ומחלו מוחלו בו.** פ"י רבינו שמואל דלמאן דדאין דינא דגרמי הוה מוחל כ"רץ להחזיר ללוקח מה שנתן לו ואור"י א"ץ להחזיר אלא מעות שנתנו בו הלוקחות ולא כל השטר ורש"י לדבר מדאמר בפרק החובל (ב"ק פט: וס) אלא הא דמציא וכן היא שחזלה בצעלה לא הפסידה כתובתה ואמאי לא הפסידה תזבין לה לכמותה בצעלה בטובת הנאה דהאי חזלה דאי מתנה לה (א) גבי צעל ליכא קפידא ומוקי לה כרבי מאיר ומשמע דוקא גבי צעל יכולה למכור אבל לגבי אחריתי לא מוכל למכור כי האי גוונא פ"י מתחלה בצעלה והיאך מתחלה לרבי מאיר דלית ליה בהגזל קמא (שם ק). דינא דגרמי ע"כ נראה אפי' למאן דלית ליה דינא דגרמי היינו דוקא לענין שיש לה לשלם מה שנתנו בה הלוקחות ולא כל דמי הכמותה שהפסידתם (א) והא דלמך בהגזל קמא (שם דף נס:) מאן דדאין דינא דגרמי מגבי שטרא מעליא גבי שורף שטרותיו שחזרו בו צפ' הכותב (מכובות דף פו.) על קן מלתא דשמואל (א)

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

למחלו של כהן גדול ורבא אמר רב נחמן מתנת שכיב סור מדרבנן בעלמא היא שמואל חמור דעתו עליו ומי אמר רב נחמן הכי והא (א) אמר רב נחמן אע"ג דאמר שמואל (א) המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול ואפילו יורש מוחל במורה שמואל שטא חוב במתנת שכיב סור דאינו יכול למחול או אמרת בשלמא דאורייתא משום הכי אינו יכול למחול אלא אי אמרת דרבנן היא אמאי אינו יכול למחול אינה של תורה ועשאוה בשל תורה אמר רבא אמר רב נחמן ישיב סור מרע שאמר ידור פלוני בבית זה יאכל פלוני פירות דקל זה לא אמר כלום עד שיאמר תנו בית זה לפלוני וידור בו תנו דקל זה לפלוני ויאכל פירותיו למימרא דסבר ר"נ מילתא דאיתא בבריא איתא בשכיב סור מרע דליתא בבריא ליתא בשכיב סור והא אמר רבא אמר רב נחמן שכיב

הספינה (לעיל עו: וס). **וחזר.** המוכר ומחל ללוה: **מחול.** דלא מכר לו ראשון לשני אלא כל זכות שחבא לידו ולא עדיף האי לוקח ממלוה דאמי מחמתיה דמלוה ומיהו מעומיו יחזיר לו מוכר ללוקח דהא הלכתא היא דדיינין דינא דגרמי וזה הפסיד מעומיו כשורף שטרותיו של חזיר דקיימא לן (א) דחייב מההוא עובדא דכפיה רפס לרב אפי' ואגבי מיניה כי כשורף לללמי: **ואפילו יורש.** של מלוה מוחל וסבירא הוא דלא אליס כח של לוקח במה שנמסר לו שטר המלוה אלא לזכות בחוב הכתוב (א) במקום המלוה או היורש אך לא נעקר שעבודו מן המלוה וקרינא ביה עבד ליה לאיש מלוה (משני כן) ויכול למחול שעבודו: **מורה שמואל שטא חוב.** המלוה לאיש אחר במתנת שכיב סור מרע ונזק כל נכסיו (א) ע"י נמי על ידי קנין כדון כל מתנת שכיב סור מרע במתנת אי נמי צלא קנין דכיון דמסרו לו בחייו אין לך קנין גדול מזה ומיהו אם עמד חוזר אם מתנת שכיב סור מרע (א) במתנת הוא כדפסקי' לקמן [קנא:] דאין יכול למחול דבדרי שכיב סור מרע כמבזין וכמסורין דמו ואלימא מתנת בריא ואין היורש יכול למחול: ומשני אינא של סורא. אלא מדרבנן היא: **ועשאוה בשל סורא.** ומשום טירוף דעתו כדאמרן לעיל: **א"ר נחמן שכיב סור מרע שאמר ידור פלוני צניס זה יאכל פלוני פירות דקל זה לא אמר כלום.** שהדירה אין בה ממש להקנותה ופירות דקל נמי אין איך אדם מקנה דבר שלא בא לעולם וכיון דמתנת בריא אפי' צניסן סודר לא קני דמילי לא מיקנין אלא א"כ הקנה לו החפץ כגון דקל לפירותיו וזית לדור מתנת שכיב סור מרע לא קניא דמילתא דליתא בבריא ליתא בשכיב סור מרע שאין שכיב סור מרע חמור מן הבריא אלא דאמירתו במקום קנין של בריא הוא והיכא דאין קנין (א) מועלת בבריא אמרה בשכיב סור מרע לא מהניא מדי הלכן אין מועיל עד שיאמר תנו בית זה לפלוני כו': **למימרא דסבר רב נחמן כו'.** לא אליס כח השכיב סור מרע יוטר מן הבריא אלא שאמירתו קונה כקנין סודר בבריא: הלואי

הוא נמצא שמועות הרבה. מוס' מכובות פ"ו. ד'משמע דחייב לשלם כל הכתוב בשטר. סט. ג' כי אינה רוצה להחזירש לו ותהא צריכה לחובעו לו ליתא אסימחול. מוס' ה"א"ש ד' ת"ד. והשתא מהימנא להחזיר השובר כמנו דאם בעיא מחלה. סט. ה'. דאם היתה מוחלת היתה צריכה לשלם ללקוחות כל מה שהכתובה שוה עכשיו שהיא גרושה ועומדת לגבות. סט. ו'. ד' [בשוריא כלום בקנויה. מוס' כ"ב.

שפי

מסורת הש"ס

א) ב"ק פט. כ"ב. כ. מכובות פס: פו. קדושין מה. ג) [מכובות פ"ו. א) ג' ע"ל מהן וא"ת ונכח ומי' וכו'] ר"מ ד' ג' ע"ל [והפסד] ר"מ גורם איתו חל.

גליון הש"ס

רש"ב"ר ד"ה מורה שמואל ב"ר א"ר ע"י קנין בדין כל מתנת שכיב סור מרע. מתנה מוחלת לי דל"ת הוי מתנת בריא ויכול למחול וכן תהא הגרי' נחמ' ס' רנ"ג ס"ק מנ:

הגהות הב"ח

א) גמרא אמר רב נחמן אפי' ג' כ"ב ר' רב"ש א"ר נחמן אמר שמואל כי גמרא שמואל כי גמרא נחמן דפסק הספינה גורסין אע"ג כי פ"ט סוף דף ע"ו: (א) רש"ב"ר ד"ה מתנת וכו' פ"ו מן ה"ן והי"ן וכו' ולשנא לחינא מפרשין וכו' שיקט דבריה חלמיש. וכן מפורש לקמן דף ק"ץ ע"ב דקאמר ולא לוקח לבדדי ע"כ אלא שמה מטרף דמיו עליו: (א) ד"ה המוכר כי קני לך אדור וכו': (א) ד"ה ואפי' כי הכתוב בו במקום: (א) ד"ה מרע שמואל וכו' איתא מתנת שכיב סור בבריא נחמן וכו' דאין קנין מועיל בבריא אמרה בשכיב סור מרע נמי לא מהניא: (א) ד"ה ר' חייב ד"ה המוכר וכו' דלי מלכה לא לבדי בעל חוב סבירא ומוקי לה כ"מ: (א) ב"ר א"ר וימה למאן וכו' איך לא יטרף וכו' דמכל מקום:

מוסר רש"י

וחזר ומחלו. המוכר שטא מלוה מחל ללוה. מחול. דאמר ליה ליה לוקח לא בעל דבריה דידו חל [במכובות פ"ו]. ואפילו יורש. כל מלכה מוחל. שטא לא מחייב ללוקח כלום אלא מחמת המוכר. וכו' מחל אלל [קדושין פ"ו. ח.].

מוסר תוספות

א. ונמצא שמועות הרבה. מוס' מכובות פ"ו. ד'משמע דחייב לשלם כל הכתוב בשטר. סט. ג' כי אינה רוצה להחזירש לו ותהא צריכה לחובעו לו ליתא אסימחול. מוס' ה"א"ש ד' ת"ד. והשתא מהימנא להחזיר השובר כמנו דאם בעיא מחלה. סט. ה'. דאם היתה מוחלת היתה צריכה לשלם ללקוחות כל מה שהכתובה שוה עכשיו שהיא גרושה ועומדת לגבות. סט. ו'. ד' [בשוריא כלום בקנויה. מוס' כ"ב.

מסורת הש"ס

לעיל קמד. [וש"נ], (ב) לעיל
סד., (ג) [לעיל קמד.], (ד) [עי'
"ס גירסא אחרת ברש"ס
, (ה) [ליתא לפנינו אלף בתוס'
גיטין יג: ד"ה במעמד],

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רע"י

צמד שלשתן. אמר לו
(קדושין מח.) נפקד ומפקד
בלמתה (לעיר קמח). קנה.
תקנו חכמים לפי שהדבר
הוא בין הבריות ולא
יזקו חכמים להקנות בקנין
דים (לעיר קמח). שדירטא
ליונה שלי. הוא גג שיש
מעקה גבוה " דאמרינן

הַלְלוּאִים לַפְּלוֹנִי. מִמּוֹן שְׁחִיב לִי פְלוֹנִי בְּמִלּוֹה עַל פֶּה אִנִּי נוֹתֵן לַפְּלוֹנִי וּיִפְרַעֲסֵנוּ לִי הַלֹּהֹב בְּמִקְוֵמוֹ וּתְקַיְיֵמוֹ הַדְּבָרִים וְהִסָּאֵם הַלְלוּאִים לַפְּלוֹנִי. וְאֵעִי אֲדַבְּרָא לִימִיהָ דְּלִינִי כִּדְלִי הַקְּנוֹת לְחַבְרִי מְלִיחָה עַל פֶּה דְּלִהְלֹאֵה יִתְנַהֵב בְּקִרְיָא וְאִלּוּן קִרְיָא תּוֹסֵם אִלּוּן יִכְרֹל שְׁהָא בְּעִין אֲרָכִי מְלִיחָה בְּשַׁעֲרֵי וּבְכוּן שְׁמִיעַר לִי הַשְׁמַר אֲרָכִי בְּמַעֲמַד שְׁלֶשְׁתָּן כְּדֹאמַר

[בְּגִיטִין] (דף יג.) וּמַשְׁנֵי הוֹאִיל וְיִרְשָׁה וְיִרְשָׁה. לָוִי הַמְּלִיחָה כִּלְיוֹ בְּרִשְׁתּוֹ הִסָּאֵם וְאִמְרִינֵי לְקַמֵּן (דף קמט.) מִתַּנֵּת שְׁלֵשֶׁת מַרְעֵי יִירוּשָׁה שְׂוִיחָה בְּכוּן הַכֶּלֶךְ כִּיּוֹן דְּלִימִיחָה יִירוּשָׁה אִימִיחָה בְּמִתַּנֵּת שְׁלֵשֶׁת מַרְעֵי: מַעֲמַד שְׁלֶשְׁתָּן קִנָּה. מִתַּנֵּת הַלֵּכְתָּא בְּלֹא טַעְמָא הוּאִי וְלִפִּי שְׁמַדְרָה נִגְוָה הוּאִי בִּין הַסְּמָרִים וְהַסְּמָרִים תִּקְנוּ אֵת הַדְּבָר לְקִנָּתָא בְּחִמְרִיהָ בְּמַעֲמַד שְׁלֶשְׁתָּן לִפִּי שְׁאִין קִינֵן מוֹשִׁיל בְּדִבְרֵי שְׁאִין בְּעִין וּמוֹקְמִין אֵלֶּם [בְּגִיטִין יג.] בִּין בְּמִלּוֹה עַל פֶּה בְּקַדְקוֹן וְאֵעִי אֲדַסְקִינָה דְּלִימִיחָה דְּלִימִיחָה בְּבִרְיָא לִימִיחָה בְּשִׁבִּיב מַרְעֵי אִפִּי הִכִּי מַנְעִיב דְּקִינִל בְּחִיבִיב (ב"מ מ.) דְּלִין מַנְעִיב נִקְהָה בְּחִלְפִינֵי אִפִּי הֵאֱסָא וְנִתְנוּ בְּמִתַּנֵּת שְׁלֵשֶׁת מַרְעֵי קִינָה מֵהֵאֱסָא טַעְמָא הַלְלוּאִים לַפְּלוֹנִי: אִינְעִיבָה לְבוֹ דְּלִימִיחָה לְאֵלָּחֵד כּו'. אִלּוּן דְּמוֹקְמִי לֵה בְּבִרְיָא וְנִגָּא לְהִדְעִינוּ דִּינִי מִכִּרְיָה מֵה שִׁיעַר לְעַלְמָנוּ וְלֹא נִהֲרִיא לִי דֹאכִי מֵה מַה עֲשִׂינוּ בְּעִיאֵל וְכוּ' הַשְּׁמִיעָה וְנִגָּא הַסְּמָר בְּהַמּוֹכֵר אֵת הַסְּפִינָה אִינְעִי לֵן

לוציעציע צשטממט דהקונה שני אינלות (שלי דף פסא). ועל כרחק
צשצצצצצצ מרע מקומיין ליה ואומתנימאן קאי דקמני צצצצ מרע שער
צצצצצצצצ כל שאום מתמונ מנהא ואיבעיא להו אר נתן דקל לאדם אחר
ונמנך וזור וזמן פירומוי וואמריין לקמן [צ"ר נתמן שצב מער
שכצב כל נכסיו אס צנמנך מת קנו כולן אס עמד אינו חוזר אלל
אחריו צנצד ללל הוה ציה שויר אלל קמאי דהוה דה שויר קע
ויהאס ל' ואמריין שויר מקוס פירי כשגנתו הדקל לראשון צלא
פירות שויר לעלמו מקוס הפירות ענפי האלן שצו גרילין הפירות
ושגנתן לשני אס הפירות עדיין מקוס הפירות שויר לעלמו ואלין
ההמוכר צקרקע דמי וקורא אזי עליו שויר קרקע כל שהוא
והיוא מתגמו ומתנה דין צאלן צין צפירות ואס עמד אינו חוזר
והווא דלאכי קיין דפססקיין לקמן (דף קפא): צמתנת שצב מרע
צמנאט: או לא הוי שויר. וישנתן דקלן לראשון כולו נמו וליכא
שויר קרקע ואמריין לקמן [קמט:] כמה כל שהוא רב יהודה אמר
ממקרקעי כדי פרנסמו: שויר לעלמו. הפירות מכו מי שויר
מקוס הפירות ולכשיצב האלין יקמן ענפיו. צך כמז צספריס
ואמאמר רבא א"ר נתמן אס תמאי לומר דקל לאחד פירות לאחד
אלל הוי שויר שויר פירומוי לפניו שויר מקוס פירי מאי טעמא כל
לגבי נפשיה כי משויר צעין יפה משויר ולא האירל לי האל לישנא
משמוס (א) דלא מיתני עליה דך סוגיא דקאמן [א"ל און קליש
מתניין ליה. הלכך לישנא אחרניה כמכוז צספריס עדיק דגרסין
כבו חוץ מפירומוי מכו הווא דומאי דרב צצד וריש לקיש
(א) ויינו פירוש לשון אחרון דקל לאחד ופירומוי לאחד מי הוי שויר
מקוס הפירות צאלן וקסא לראשון דהא איכא שויר קרקע כל שהוא
אלל או וכשנתן לו את הדקל הכל נתן אס מקוס צימוח פירות אה"ל
אלל הוי שויר חוץ מפירומוי מכו מי ואמריין צין דמשקירא הדקל
צנצד צלא פירות נתן לו ולא חזקא לומר בו לישנא יתירא אה"ל
מפירומוי אלל לשויר מקוס לעלמו אמר ואיכא שויר קרקע כל שהוא
ומתנתו מתנה: א"ר נתמן אס סמאי לומר ר' חוץ מפירומוי הוי
שויר דכל לשון מיתר לשון קאם מן לעלמו צלא וליכא דרב
צצד דקל צהמכור את הית (שלי דף פסא). אה מכו היעז אלל דרב
הגג צומן שיש לו מעקה עשרה טפחים דהיינו נמי דיוטא העליונה
ואומריין צמנא (אס אפ) אמר ריש לקיש זאת אומרת המוכר צית להצביו
ואומר לו על מנת שהדיוטא העליונה של הדיוטא העליונה של
ואמריין למאי הלכא? אמר מנא דע"מ לשויר לעלמו מקוס צנצד
שלפני מיתר אס רבא להוציא וזיין מדיוטא עליונה שאי שלו
צנצד הלוואן מוציא ולא יעכב צעל הצאר על המוכר ואלציא
דריב צצד כ' כלומר ודפסרסא רב צצד למיתליה דריב לקיש
דלאהי יתירא דע"מ להוציא וזיין לשויר ליה מקוס צנצד הוי שויר
דלאהי: אמר לשון דחוק מפירומוי לשויר מקוס צאלן: און אדמי
לקליש סמניין. להאי איבעיא להו ולהך מילתא דרב נתמן דאס
תמאי לומר דמפרס לקמן ואלין וצמתנת צריא וומיה תפשוט
לצצצצ מרע ולא גבי דקל איבעיא אלל לגבי דיוטא
דמפרס ואלי: דיוטא. היא עלייה העליונה שעל גבי הציט:

נאי זה אינו מועיל דבאלו הכי נמי הרי הוא של מוכר, כדקתני מחנני ולא את הגב כו', ולא היה צריך הלכך דיוטא העליונה שלו להוצאת זין כנגד רשותו של לוקח (לעיל סג.).

דלא אמר הכי על מנת לא מכר את הדיוטא משום דלא שייך כלל לבית ואמאי אמר ח
דואי לא קנה פירות בדסתמא לא קנה ולא נתנו לו אלא לעצמו ממנו נספין יבשין ויכין
לעצמו מקום פירי בגוף הדקל ומתנתו מתנה (שזור) או לא. אם תמצא לומר לא שייך וא
י נפשית כי משייר לעצמו בעין יפה משייר הואיל ושייר פירות שייר בדקל מקום פירות

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

קמת.

שְׂרִיב מוֹרַע שְׂאֵמֶר בּוֹ הָלֹאֲתוּ לַפְּסוֹנִי אַע"ז דְּלִיתָא כְּבִירָא. נָקִין (ס)
שָׁזִין הָלוֹהַּ צִנִּין וְהִי לִיכּוֹל לְהַקְנוֹת אֲבָב קִרְקַע אִי
גְרַסְיִין מַסְקִין מַדְרֵב פֶּפֶא (לְשִׁי דָּף עו: וס) מ"מ כִּיּוֹן דְּלִיתָא צִבְרִיא
בְּקִינִין דִּלָּא מְזִי לְהַקְנוֹת מִצְרִימֵי דָּבָר אֲחֵר עַם הָשְׁלוּהָ לֹא חֲשִׁבִי
צִבְרִיא לְהַקְנוֹת דִּהּא דְּלִיתָא צִנִּין כִּמְנוֹ כּוּ

יכול להקנות על ידי הציט ופירושה דקל על ע"ה הדקל שקנה לו הציט לדור בו ק"ך שנים והדקל לאכול פירותיו ק"ך שנים אלא בענין שיכול להקנותו בענין זה ששביע מרע מקנהו בדבורו יוכל בריא להקנותו בענין חליפין או כמכירה והלואה אף יוכל למכור כי חייבה בענין ומצינו הואיל ויורש יורשה ומתנה שביע מרע כירושא ופ"ג דירוש יורש נמי דירת הציט ופירותו דקל היינו נמי שירש את הציט והדקל"א כי נצינו במעמד שלשון ככל מה שיכול להקנות אגב קרקע לא חשיב איתמה בדריא דהא דירת צית ופירות דקל יכול להקנות לא הציט והדקל כדפרי' ומינה כי לימא איתא בדריא בהודאה כדמוכח לקמן (דף קמט.) דשביע מרע שהודה קנה כלא טעם דשביע מרע מדקני בגר ויוראה לו דהא לא חשיב איתא בדריא כיון דליתא בענין שהוה שביע מרע בלשון מתנה וקנין והא דקאמר הואיל ויורש יורשה ו

[illegible]

אפי שטיין, הפיריות ומנהל שנתן לראשון בתנה מעילה הוא ואילא שטיין בןגן רחל ורין סתנה תנה: חזר מפירותיו היא היה שיעור שיש ומתנה סתנה אילבא דרב הדיבא אפר ויש קלש את אומרת המוכר בת החביר על מנת שידעו מעילותיה שיש וספיון מלאת אקח אשר נצה הלוציא בה בחצוי ודיון שכולו על עת הבית דין ומוחזר שיש ואמר חזר מפירותיו הוא לטפיו מלאת אקח דבונק קל שיעור שיש ומתנה סתנה תנה הואיל לא היה בןגן חזר מפירות שטות דנותן שיש ונתן, אף כי מיכיל על סתנה תנה לא: אמר אבא אה מצני לומר כח: א"ל ר' אבא, אה מלאת דרב ורב

עין משפט
נר מצוה

ד א מ"י פ"י מהלכות זכיה
ומתנה הלכה ב סמג עשין
ב טוש"ע ח"מ סי' רנג סעיף
כ:

ה' ב' מ"י' פכ"ג מהל' מכירה
הלכה ד' טוש"ע ח"מ סימן
רט' סעיף ז' וסעיף ט':

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

המחנה הזה היה שייך לרובת השרה, וכל מי שחשקו היה צריך להיכנס דרך שער זה. שער זה היה שייך לרובת השרה, וכל מי שחשקו היה צריך להיכנס דרך שער זה. שער זה היה שייך לרובת השרה, וכל מי שחשקו היה צריך להיכנס דרך שער זה.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות